Поль Клодель

Осіння пісня

Перекладач: Ю.Клен

В сяйво осіннє світанку
Тайною стелиться путь.
Тоне і тане світанок,
Струнно простори гудуть.

Ранку багряна дорога,
Ранок, мов срібло, ясний.
Поклик вечірнього рогу
Зрине в простір голубий.

Ранок той був — як незаймане срібло.
Ліс той був велетень, — янгол із золота в шаті багряній.
Древо в руці, наче свічка, горіло.
Золото з золотом, полум'я злотний вогонь.

О пахощі лісу прив'ялі! О дим запашний!
Смерть, що звінчалася з кров'ю живою.
Злота сухого намет неозорий у сяйві прозорім рожевого дня.
Ранковий колір левкою.

Я чую: тихшає, гучніє, зринає, мерхне, долинає
До серця лісу золотого
То невиразний, то лункий, то дальній і протяжний
Потужний, тужний поклик рогу.

Він оплакує дні і хвилини,
Якими час наливався вщерть,

Бо всьому день, незрівняно-єдиний,
Всьому приносить смерть.

Всьому, що було тільки раз
І вдруге не буде ніколи,
Бо скрізь навколо
Це неминуче золото,-
Бо вечір надійшов,
Бо надійшла вже ніч.
Бо вже спливає Віз і срібний місяць.